

8. JAFUL DE LA BANCĂ

9 noiembrie 2009

— Pa, mamă!

Daniel i-a făcut cu mâna în timp ce își ridică rucsacul de pe jos și s-a întors spre ușă, pentru a nu-i întâlni privirea. Mâinile îi erau reci ca gheața și mușchii încordați. *Trebuie să-mi păstrez calmul sau mă va prinde. Mă duc doar la școală, ca în fiecare dimineață.*

— Da, pa-pa, Daniel! răspunse Rita distrată în timp ce așeza vasele pentru micul dejun. Stai, dar la ce oră te întorci? După școală unde te duci? Să fii cuminte, azi am o zi din aia...

Obişnuita avalanșă de întrebări pe care Daniel le ocolea de fiecare dată.

Cu rucsacul pe umăr și clanșa ușii deja coborâtă, i-a răspuns cu un

— Da, da, mă întorc repede... Haide, mă faci să pierd autobuzul, care i s-a părut convingător.

Desigur, „fii cuminte” în acea dimineață chiar nu era indicat, altfel, dacă începeai cu vinovăția, ajungeai să te gândești la altceva, iar asta nu era posibil.

A coborât pe trotuar spre stația 57, s-a uitat la peronul încă gol și a mers mai departe, ținându-și respirația. Mâinile încă reci i se băgau în buzunare.

A ajuns la casa lui Maxim într-un minut. El îl aștepta. Dimineața, mama lui Maxim pleca întotdeauna foarte devreme la serviciu, așa că el și Daniel aveau liber și puteau aștepta acolo, în casă, singuri, să bată ora x.

— Ce-i cu fața asta? a întrebat Maxim imediat ce l-a văzut pe Daniel.

— Ce față? Mi-e doar somn, frate... E dimineață, nu-i așa?

Maxim își arcui sprâncenele.

— Nu că ți-ar fi frică, nu-i așa?

— Cine, eu? Daniel și-a pocnit limba peste dinți.

— OK, bine. Atunci ești pregătit?

— Sigur! Fii liniștit.

Maxim a recapitulat planul.

— Întâi intru și stau la coadă la un ghișeu. Tu aștepti afară câteva secunde și apoi vii. Când îmi vine rândul la ghișeu, scot cutterul și o ameninț pe casieră. Tu te duci apoi cu punga la cealaltă casieră, în timp ce eu stau cu ochii pe oameni. Oh, trebuie să fii hotărât! Vocea este foarte importantă: ordine clare și ton dur.

Daniel dădu din cap, mușcându-și buza. De la încordare, corpul îi fu zguduit de un tremur.

Nimic nu-i scăpa lui Maxim.

— Ce ai, ți-e frig?

L-a privit nedumerit.

— Păi nu, nu. Daniel și-a tras umerii în sus, ajustându-și jacheta bomber.

— Bine. Vrei o cafea?

— Da, mulțumesc.

Stăteau la masa din bucătărie în timp ce își sorbeau cafeaua. Au rămas mult timp fără să vorbească, cu privirile

pierdute în gol. Tăcerea era spartă doar de *tic-tacul* ceasului de pe perete și de zumzetul frigiderului.

Pentru a-și încălzi mâinile, Daniel a pus mâna pe cafetieră, era goală, dar încă călduță. Apoi a băgat-o sub coapse și a început să-și miște picioarele. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât simțea că anxietatea îi crește. Era ca o gaură în stomac.

Imediat îi spun că nu am chef și mă duc la școală, s-a gândit el. Dar chiar în clipa aceea Maxim i-a dat două lovituri pe genunchi.

— Să mergem!

Daniel s-a uitat la ceas: era nouă și un sfert. A înghițit în sec. A spus simplu:

— Da.

Au coborât în curte și au recuperat Kymco-ul ascuns după tufișuri. Daniel a pornit motorul, iar Maxim s-a urcat în spate.

— Ești gata?

Maxim dădu din cap.

— Pornesc?

— Dă-i drumul!

* * *

Daniel se strecura prin traficul de dimineață încercând să-și alunge gândurile. Era tulburat și speriat.

Acum mă întorc. Ce-a fost în capul meu, să fac asta?

Dar apoi și-a imaginat banii: în scurt timp se va trezi cu o mulțime de bani.

Câte lucruri pot cumpăra? O grămadă. Dar mai întâi, RefrigiWear. Astăzi, imediat ce se termină, o să-mi iau RefrigiWear.

În plus, nu putea suporta gândul de a face o impresie proastă. După toate discuțiile de la Mac, visele și planificările... Ce-ar fi crezut Maxim? Cu siguranță nu putea să-și arate slăbiciunea în fața celui mai bun prieten al său. Și ceilalți? Asta ar fi fost sfârșitul.

E aproape gata, haide. Ne-am gândit la toate, e imposibil să dăm înapoi acum.

Până la acea plimbare cu mopedul, toate ezitățile au dispărut.

Vreau să le arăt tuturor ce sunt în stare.

Au ajuns la bancă și au parcat în față, chiar lângă ieșirea de urgență. Au coborât de pe moped și și-au scos căștile, așezându-le pe șa.

Maxim a intrat primul și s-a pus la rând în spatele unui domn la ghișeu din stânga. La cel din dreapta, o fată depunea bani. Nu mai era nimeni acolo. Daniel a așteptat afară câteva secunde și apoi i s-a alăturat.

Când i-a venit rândul, Maxim a scos rapid cuțitul și a spus:

— Acesta este un jaf, nimeni nu mișcă. Dați banii și nu vi se va întâmpla nimic.

Apoi i-a înmânat brusc casierei o pungă de plastic:

— Puneți totul aici, repede. Și fără șmecherii.

Daniel a ajuns la celălalt ghișeu și a strigat tare la operator:

— Scoateți banii! ACUM!

A luat câteva pachete de bancnote diferite și le-a strecurat în geanta pe care i-a înmânat-o Daniel.

În acel moment, s-a întors spre clientul nerăbdător.

— Haideți, goliți-vă buzunarele. RAPID!

Fata, în jur de 20 de ani, tocmai depusese 4.000 de euro în numerar și nu mai avea nimic. S-a dat înapoi speriată, cu mâinile întinse.

— Ați luat deja totul... a încercat să spună casierul cu o voce slabă, arătând spre geți.

— Nu mai e timp, frate, să mergem, a strigat Maxim către prietenul său.

Au luat prada și au sărit pe ușa de urgență, care s-a deschis și a sunat alarma. Au luat-o la fugă și au ajuns la scuter. În timp ce se pregăteau să pună sacii sub șă, Maxim a observat că unul era umed și pătat cu roșu.

— ****, momeala!

A abandonat-o pe jos.

Daniel și-a pus casca fără să o fixeze și a pornit motorul. A dat câteva ture de accelerație în timp ce Maxim a sărit agățându-se de prietenul său. Au pornit la drum fără să se uite înapoi. Cu inima în gât și ochii larg deschiși, cu sunetul asurzitor al alarmei încă în urechi, Daniel a făcut slalom printre mașini, îndrăznind depășiri imprudente și frecându-se de părțile laterale ale mașinilor. A adunat insulte și claxoane furioase, dar nu a încetinit deloc. A traversat intersecțiile pe roșu, ca și cum nici nu ar fi văzut semafoarele.

Jaful a durat mai puțin de trei minute. După ce răufăcătorii au fugit, directorul filialei a sunat la 112. Centrul de operațiuni a alertat toate patrurile de serviciu din zonă, care au căutat principalele căi de evadare.

Dar informațiile furnizate erau prea vagi: doi tipi pe motocicletă, ambii purtând jachete închise la culoare.

Între timp, carabinierii de la secția de poliție Paderno Dugnano au ajuns la sucursala Banco Desio cu sirenele pornite. Angajații și clienții martori au relatat incidentul în detaliu și au încercat să descrie aspectul fizic al hoților. Militarii au luat apoi CD-ul cu imaginile de pe sistemul de supraveghere video și două dischete cu imaginile fețelor și ale amprentelor tâlharilor, obținute datorită sistemului biometric, care detectează amprentele tuturor persoanelor care intră în bancă.

* * *

Într-o clipită, Daniel și Maxim ajunseseră în Quarto Oggiaro. Și-au abandonat scuterul într-o curte, în spatele unui gard viu, și s-au grăbit să ajungă la casa lui Jamil. Se înțeleseseră cu el pentru sprijin. Apartamentul său era sigur, iar Jamil era un prieten din copilărie al lui Daniel; fuseseră împreună la școala generală și la liceu. Însă Jamil nu a mai continuat școala și acum nu face nimic, nu învață și nu lucrează. Locuia cu bunica sa, care suferea de boala Alzheimer și care îl întreținea cu pensia și indemnizația de handicap. Acolo locuia și tatăl său, în teorie, dar de fapt apăsarea din când în când. Despre mamă însă, nimeni nu știa nimic vreodată.

— Hei, ați fost rapizi... Cum a mers? a întrebat Jamil, deschizând ușa.

Daniel și Maxim au intrat fără suflare. Dar adrenalina era încă în toi și nu puteau sta locului. Au început să-i

povestească lui Jamil despre jaf cu voce tare, gesticulând energic. Nu se puteau opri din vorbit.

— M-ați crede dacă v-aș spune că odată ajuns înăuntru mi s-a oprit creierul??? Ceață, ceață groasă! Apoi l-am pus pe pilot automat și a fost atât de ușor, a spus Daniel.

— Nici eu nu am înțeles nimic!!! Nici măcar nu știu ce i-am spus tipului. Îmi amintesc doar că atunci când am îndreptat cuțitul spre el, s-a făcut alb și s-a uitat la mine cu doi ochi cât cepele, a adăugat Maxim, deschizându-și palmele în fața feței.

Jamil a dat din cap cu un zâmbet larg.

— Deci, băieți, câți bani ați făcut?

Maxim a golit punga pe masa din bucătărie, iar Daniel a făcut calculele: 8.915 euro. Erau și opt bancnote de 500 de euro de culoare violet, pe care nu le mai văzuseră până atunci. S-au uitat curioși la ele, apucându-le cu ambele mâini și adulmecându-le. Textura era extraordinar de fină: erau noi.

— Opt mii nouă sute cincisprezece, a repetat Daniel cu ochii care păreau să iasă din orbite.

— Grozav, frate!

— Ești un mit!

Daniel și Maxim au făcut schimb de îmbrățișări și bătăi pe spate. Erau entuziasmați și râdeau fără oprire.

Bunica lui Jamil, care stătea în fața televizorului, s-a întors și i-a privit fără expresie.

Jamil a decis că este timpul să sărbătorească și a desfăcut două beri reci. Între o înghițitură și alta, au împărțit prada: 4.400 fiecare, restul pentru Jamil ca bacșiș.

Au luat cu ei 1.000 de euro fiecare, în bancnote de 500, iar ceilalți bani i-au ascuns în camera prietenului lor.

— Știi unde mergem acum, nu-i așa? zise Maxim cu un aer amical.

— Da! a fluierat Daniel, fluturându-și brațele.

* * *

S-au repezit la Metropoli.

— Hei, nu fuge geaca ta! Alergi ca un nebun! a râs Maxim.

În mai puțin de cinci minute au intrat în magazin. Fără măcar să-l probeze, Daniel și-a luat RefrigiWearul albastru strălucitor, mărimea M, și s-a repezit la casa de marcat.

Vânzătoarea a trecut cititorul optic peste codul de bare de pe card și a spus plictisită:

— Două sute nouăzeci și nouă de euro.

Daniel a scos din buzunar o bancnotă de cinci sute, bine împăturită, și i-a înmănat-o fetei. Ea i-a aruncat o privire perplexă, a încasat banii și i-a dat restul.

— O îmbrac imediat. Poți, te rog, să scoți eticheta? Și în punga de hârtie a aruncat vechea jachetă bomber.

Maxim a cumpărat o jachetă parka de culoarea petrolului. A plătit și el cu o bancnotă de cinci sute de euro. Vânzătoarea și-a ridicat sprâncenele și a trecut bancnota de două-trei ori prin aparatul de control automat înainte de a o încasa. Apoi i-a urmărit cu coada ochiului pe Daniel și Maxim până când au plecat.

Odată ajunși afară, cei doi s-au oprit pentru câteva secunde în fața vitrinei magazinului pentru a se uita în